

PIETROIUL LUI SISIF

**Viața este ca o moară
Ce se-nvârte și trăiește,
Câtă vreme apa zboară,
Într-un clocot ce-o-nvârtește.**

Prof. Dumitru Buhai

În perioada aceasta de viață, ar trebui să stau liniștit undeva, într-un loc plin de pace și de mister, în care corpul-mi să fie pe pământ, dar gândul ancorat în divinul Cer, de unde-mi vine lumina și bucuria, pacea lăuntrică și melodia poeziilor... Viața, însă, n-o pot aranja întotdeauna, cum aș vrea; și sunt nevoit să trăiesc în mediul și în locul, pe care mi l-a hărăzit soarta, câtă vreme mai sunt testat în școala anilor de pe pământ.

Și astăzi stau, ca atâtea alte dăți, cu foile astea albe în fața mea și înșir pe ele gânduri și idei, de parcă aș pune mirabilele semințe într-un teren arabil, cu speranța că într-o binecuvântată zi vor răsări din ele spicele cu rod însutit și mă voi bucura de recolta culeasă, după o muncă de o viață plină de farmec și de muncă tenace, în marșul meu pe drumul spre Casa de Sus, unde Mîntuitorul S-a dus să-mi peregătească odihna și fericirea.

Năzuiesc să termin ce am început să scriu, și continui să finalizez ce mi se pare neterminat în dezvoltarea gândurilor și visurilor vieții mele ce curg din izvorul sufletului meu. Meditez la rostul vieții mele pe pământ și continui să scriu...

Am nevoie de liniște cum are căprioara nevoie de apa de izvor, cum are un vultur nevoie de zbor și cum ziua are nevoie de soare, ca să fie luminată, iar noaptea de lună, ca să aibă misterul, când poetul privește spre ea, când gându-i zboară și sufletu-i visează, și i se infioară!...

Ca și mine, fiecare om vrea să fie fericit. Și ce poate fi mai fericit decât să ai o credință în Dumnezeu și o voință de fier să te faci fericit...

**Gândind fericit,
Ascultând fericit,
Vorbind fericit,
Scriind fericit,
Tăcând fericit,
Mâncând fericit,
Postind fericit,
Dormind fericit,
Visând fericit,
Amintindu-ți fericit,
Uitând fericit,
Zburând fericit,
Murind fericit,
Ca un mântuit,
De păcatul de granit!**

Avea nevoie de o viață liniștită și de pace lăuntrică și preotul tânăr, nevoit să poarte în suflet un pietroi, ca să-l ducă pe vârful de munte al unei vieți de renunțare la tot ce este lumesc și să ajungă la limanul ceresc. Și ce pietroi fantastic de greu care - spre deosebire de legendarul Sisif condamnat să tot împingă pe un deal, o veșnicie, un pietroi: o „stâncă” ce se rostogolea iarăși la vale, când era cu ea aproape de vârful de munte... - avea să-

poarte la moarte, ca un condamnat nevinovat, purtând în sufletul lui „pietroiul lui Sisif”: secretul de la spovedania adevăratului criminal!

Mi-am amintit de această istorie tristă a unui om nevinovat ce a purtat cu demnitate sfântă - cu riscul vieții - chemarea de păstrător al frumuseții morale a adevăraților preoți, pe când reciteam „Mitul lui Sisif”, scris de Albert Camus.

Scriitorul și filozoful francez vorbește despre paradoxul absurdului, despre viață și moarte, întuneric și lumină, alb și negru, luptă și resemnare, fericire și tristețe. Mi-a rămas însă ideea că toți oamenii încearcă să înțeleagă sensul lumii noastre paradoxale, absurde, antrenată într-o cursă a concurenței nebune, în goana spre scopuri egoiste ce se lovesc de rostogolirea „pietroiului lui Sisif” peste mintea, sufletul și trupul sărmanilor muritori pe drumul larg al deșertăciunilor și al goanei după vânt!... Iluziile pierdute, scopuri de viață spulberate, bolile incurabile, cu paranoia și depresia zdruncinând armonia vieților oamenilor, catastrofele sociale, economice, naționale, demografice, naturale, de sănătate și de familie - sunt doar câteva exemple de consecințe ale ravagiilor ce le face, în suflete nearmonizate cu diapazonul divin, acest „pietroi” al neascultării, al delăsării, al necredinței, al lenei spirituale, al răutății, al minciunii, al urii, al necinstei, al egoismului, al zgârceniei, al invidiei, al aroganței, al înfumurării, al cruzimii, care te împiedică să pui stele pe cer, speranță și bucurie în suflet, armonie și bucurie în psihicul tău, ordine și judecata nealterată în mintea ta, credință și fericire în inima ta, care să cânte de bucurie, într-o divină poezie ce te unește cu Cerul și cu Misterul, simțind că ai ajuns și trăiești, încă de aici: de pe Pământ, pe plaiurile Dumnezeiești, fericit și mântuit de Cel Inviat...

Nimic nu este mai de preț ca viața sănătoasă. Ea este fericirea sufletului, un trandafir în care petalele sunt idealurile

creinței tale și spinii sunt realitățile trăirii într-o lume paradoxală. Poți fi fericit când idealurile tale devin realitatea strădaniilor tale în viață și credința rămâne singura punte de trecere din lumea de tină în cea de lumină: în Raiul lui Dumnezeu. Toți spinii și mărăcinii „pietroiului lui Sisif” dispar, când zorii bucuriei mântuirii apar și simți că trăiești, dar nu mai „trăiești tu, ci Cristos (Mântuitorul) trăiește în tine. Cu El - și prin El - totul este bucurie, fericire și bine!

Un creștin adevărat este aurul curat al Cerului, valoarea aleasă de Dumnezeu pentru lumea Misterului. Măgarul, însă, poate deveni împărat, dar rămâne tot un măgar neschimbat, căci are tot patru picioare: două în față, ca să se sprijinească și două în spate pe cine nimereste să lovească, ca și pietroiul lui Sisif din mitul de origine grecească.

Este periculos să trăiești!... Cine trăiește moare, dar duce cu el secretul unei lumi microcosmice, ale unei școli de încercări, experiențe și lupte, în care durerea și bucuria se împletesc, când sufletul cântă, mintea visează și valurile vieții lovesc...

**În fiecare om este un microcosmos,
În care inima este un soare luminos,
Iar creierul este suprema putere
Ce mă/ duce la o logică de înțelegere
A locului meu în macrocosmosul infinit,
Creat de Dumnezeu, fără început și sfârșit.
Și-n inima mea se află dragostea dumnezeiască
Ce mă face să am speranța-n fericirea cerească.**

**În spațiile necunoscute ale spiritului meu
Știu că sălășluiește totdeauna Dumnezeu,
Iar eu trimit dragostea mea ivită din credință,
În Crcubeu de unitate fr][easc] și biruin[],**

Ca s] fie cre\tinii o for[] nezdruccinat]
În lumea noastr] contemporan] deabusolat].

spiritului
Este o bucurie s] simt cum din lumina

'n mine
Mi se reveleaz] de-acum nevoia de-a c]uta

tine,
Ce trebuie s] transmit 'n scris urgent pentru

Creatorului!...
Ca s] fiu integrat total 'n planul

Spiritului
Dragostea inimii mele inund] din iubirea

P]m`ntului,
[i c]ldura ei divin] trimite razele binef]c]toare
Pentru to[i cititorii mei ce-s locuitorii

M`ntuitorului!
Pe care-i chem s] vin-acum 'n jurul

Sunt constr`ns s]-mi scot cuvintele direct din suflet. Fiecare cuv`nt ce-l aleg s]-l pun la locul lui, ca s]-mi exprime g`ndurile, sentimentele \i s] intre pe fereastra ochilor 'n g`ndul \i sufletul cititorului, 'l sp]l 'n roua sfin[it] picurat] din stropul de timp...

A\ dori s] nu ui[i, cititorule, c] e\ti creat s] tr]ie\ti ve\nic. Via[a este mult mai mult dec`t pu[inul timp acordat de Creatorul oamenilor s] se preg]teasc] pentru eternitate, 'n gr]dini[a de testare \i de formare pentru via[a din ve\nicie.

Unii oameni doar supravie[uiesc. Pu]ini sunt cei care vie[uiesc \i creiaz] oaza binecuv`ntat] a tr]itorilor ce-s izvor de credin[] curat] 'n Dumnezeu, de bun]tate, dragoste \i 'n[elepciune. Ei sunt sarea p]m`ntului \i lumina lumii, adep[ii

Binelui, Frumosului, Dragostei curate și sfinte, Respectului, Bunei-cuviin[te, a Adev]rului. Sunt oameni de caracter ce aspir] la des]v`r]ire. Ei `și scald] sufletul `n fluviul bucuriei și fericirii. Ace]tia sunt gata s] se jertfeasc] de dragul principiilor dup] care tr]iesc, c]ci au ajuns pe muntele fericirilor, `nc] de aici, de pe p]m`nt, unde mai domne]te durerea, necazul și pl`nsul, nedreptatea, ura , minciuna, invidia și egoismul...

Un om cu un asemenea caracter ales ce `i-a `nmuiat sufletul `n roua dragostei divine a fost și t`n]rul preot catolic care a fost condamnat și executat nevinovat. A murit `n locul cuiva...

În prima parte a schi]ei „Dou] frumuse[i]”, scriitorul Tudor Arghezi reliefeaz] „`nsp]im`nt]toarea frumuse[te” moral] a unui t`n]r care a terminat seminarul teologic și a fost repartizat, ca preot catolic, la o biseric] dintr--un sat din [inutul Vosgi, din Fran[a. Cur`nd dup] sosirea preotului t`n]r, b]tr`nul paroh titular a fost asasinat. Preotul t`n]r a fost `nvinuit, judecat, condamnat și executat prin decapitare, prin ghilotinare.

Dup] moartea s]rmanului preot, familia acestuia a suferit oprobiul oamenilor din sat, considera[i vinova[i a fi p]rin[ii unui „monstru”. S]rmanii p]rin[i au fost nevoi[i s] p]r]seasc] locul na]terii lor, s] se ascund] „și s] se poc]iasc] pribegind”, f]r] s] `tie c], dup] zece ani o b]tr`n] pe patul de moarte va m]rturisi, la ultima ei spovedanie, c] ea l-a ucis pe b]tr`nul preot. B]tr`na criminal] muribund] a mai m]rturisit c] t`n]rul preot `tia c] ea era asasinul b]tr`nului preot, dar n-a divulgat-o, c]ci aflase adev]rul acesta `n momentul sacru al spovedaniei, iar t`n]rul nu a putut s]-li calce jur]m`ntul preo]esc, fiind `n stare s] moar] nevinovat de dragul respect]rii cuv`ntului, pecetluit `n fa[a lui Dumnezeu. A declarat doar c] el nu este vinovat... [i a murit `n ghilotin] t`n]rul preot catolic, dar a l]sat `n urma lui o poveste „`nsp]im`nt]tor de frumoas]”, `ncrustat] și `n chipul acestui prelat sanctificat la Roma, pe statuia din una din pie]ele unui ora] francez. A r]mas

ca o pild] de renun[are la via[] de dragul credin[ei 'ntr-o idee, 'ntr-un sacrament.

S-a luptat t`n]rul preot s] urce „pietroiul” perfec[iunii morale pe v`rful de munte, dar „bolovanul” realit][ii crude a vie[iei l-a r]pus, rostogolindu-se peste el, eliber`ndu-i sufletul s] zboare spre Cer...

A\ putea afirma f[r] ezitare c] fiecare om se aseam]n] cu Sisif. Acesta 'mpingea pe un munte un bolovan: un „pietroi” mare c`t el. Împingea cu greu pietroiul p`n] 'n v`rful muntelui, dar acesta se rostogolea iar]i la vale. Sisif era condamnat s] urce ve\nic un pietroi 'n v`rful unui munte.

Via[a este muntele ce-l urc]m de la na\tere p`n] la decolarea final]. Pe unii oameni decolarea 'i poate gasi 'n vale sub greutatea pietroiului. Pe al]ii momentul de plecare 'i poate g]si pe v`rful de munte, gata de decolarea final] din lumea de tin] \i de rugin] 'n lumea divin], inundat] de pace \i de lumin].

Pe munte se poate urca u\or \i bine, c`nd te debarasezi de pietroiul lui Sisif ce-ncerci s]-l 'mpingi ag][at bine de tine. Ambi[iile, vanit][ile, egoismul, ura, minciuna, r]utatea, invidia, g`ndurile nebane s-au ag][at de sufletul t]u ca un pietroi de granit \i te 'mpidic] s] ajungi pe locul de decolare, din v`rful de munte, la care anii predestinati ti-i petreci 'n 'ncerc]ri disperate s]-l atingi.

Oare nu-i timpul s] te desprinzi de pietroiul lui Sisif si s] fii fericit c] ai aripile eliberate s] po[ti urca fericit muntele \i s] ajung la momentul precis de decolare din lumea gr]dini[ei pentru testare spre Cerul cu bucuria m`ntuitoare \i cu via[a nemuritoare?...

De vie[uit poate oricine, dar nu pot s] tr]iasc] dec`t oamenii cu sufletul viu, elibera[i de pietroiul lui Sisif \i gata oric`nd de decolare...

C`nd nu mai ai cu tine „pietroiul lui Sisif” sim[i bucuria ce-[i str]bate inima \i sufletul \i cite\ti \i recite\ti versurile optimiste ale lui Arghezi : „C`nd pleci s] te-nso[esc] piaza bun],

Ca un inel sticlind 'n dreapta ta.

Nu \ov]i, nu te-ndoi, nu te-ntrista.

Purcede drept \i biruie-n furtun].

C`nd vii, p]e\te slobod, r`zi \i c`nt].

Necazul t]u 'l uit]-ntreg 'n prag,

C]ci neamul trebuie s]-[i fie drag

li casa ta s]-[i fie zilnic sf`nt].”

P.S.

Pe c`nd scriam eseul de mai sus, am primit un E-mail cu o rug]ciune, pe care consider c] o pot spune cu credin[] cei ce se vor elibera[i de „pietroiul lui Sisif”:

Tată din Ceruri, te rog s]-mi binecuvintezi familia, prietenii, rudele \i pe cei care 'i iubesc \i pe cei care citesc această rug]ciune chiar 'n acest moment. Arat]-le Tu o nou] imagine a dragostei \i puterii Tale nem]rginite.

Duhule Sf`nt, te rog s]-i aju[i, chiar din acest moment. Acolo unde exist] durere, te rog s] le d]ruie\ti pacea \i mila Ta. Acolo unde exist] 'ndoial], te rog s] le inspire o 'ncredere 'nnoit] prin Harul T]u. Unde exist] o nevoie, te rog s] le-o 'mpline\ti. Binecuvintează-le Tu căminul, familia, munca, dă-le în]telepciune și Lumina în viața lor. Binecuvintează-i c`nd pleac] \i c`nd se 'ntorc acas]. Mergi 'nainte lor \i deschide-le calea. C]l]uze\te-i \i ocrote\te-i clip] de clip] 'n toat] via[a lor. Iartă-le lor păcatele făcute cu voie și fă]ă e voie, cu știință, din neștiință sau pe care nu și le amintesc. Condu-i Tu pe Calea Ta cea Sfântă, în Numele Fiului Tău, Iisus Cristos. Amin!”

E-mail: ProfBuhaiD@aol.com

